

Де Ла Рокъ отчаяно отвори вратата. Предъ него се яви квадратенъ господинъ съ приблизителна тежестъ двеста килограма.

— Какво обичате? — по-скоро изрѣмжа Де Ла Рокъ.

— Азъ господине съмъ социалния елементъ.

— Моля Ви напуснете дома ми!

— Увѣрявамъ Ви господине.

— Социалниятъ елементъ е дрипавъ, младъ и мършавъ.

— Да, знамъ. Има и такъвъ. Ний сме двама съ сѣщото име. Ние сме далече единъ отъ другъ, като двата полюса. При него е гладъ мизерия, нещастия. При менъ. . . шампанско, жени. . . при менъ е живота.

— По дяволитѣ другия — извика Де Ла Рокъ и бързо отвори шкафа.

— Бѣгай! Бѣгай отъ тука! . . . Или не . . . Чакай! . . . Ще те предамъ на твоитѣ врагове да те обѣсятъ. Смъртъ! Смъртъ! Смъртъ за тебе.

Часътъ бѣше четири къмъ полунощъ. Родителитѣ на Де Ла Рокъ скочиха отъ леглата. Тѣ дочуха интереснитѣ крѣсъци на сина си и страшно се изплашиха. Бързо се впуснаха къмъ стаята му. Когато влѣзоха вжтре тѣ започнаха да се крѣстятъ.

Де Ла Рокъ бѣше прегърналъ нощното гърне и подскачаше като лудъ.

— Пирувай, танцувай гълъбче мое, ти ме избави — повтаряше неуморимо той. — Ти